

MICHAEL ANDERLE

MAGIE EN DATING

HOE WORD JE EEN STOERE HEKS BOEK # 3

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.
Dat we allemaal de kans mogen krijgen
om het leven te leiden dat voor ons is bestemd.**

IMPRESSUM

Oorspronkelijke titel

How to be a Badass Witch Book 3

Copyright © 2021 LMBPN® Publishing

Cover copyright © LMBPN® Publishing, www.lmbpn.com

Zetwerk: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), December 2020.

Hoe word je een stoere heks, Boek 3
Magie en Dating

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, maart 2023, www.transfiction.nl

© LMBPN® International FZC

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN® International FZC
Business Center, Sharjah,
Publishing City Free Zone,
Sharjah, United Arab Emirates
www.lmbpn.com/nl

ISBN:

978-1-68500-858-1 print

978-1-68500-859-8 ebook

NUR 333

NL23-0004-00034 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

James ontspande zijn handen en kraakte zijn knokkels. ‘Show Time.’

Hij stond met moeder LeBlanc tussen de rode rotsen in de verblindende zon en keek naar twee zwarte SUV’s die voor hen tot stilstand kwamen. Verderop glinsterde de stad Las Vegas, een oase midden in de woestijn.

Het achterste voertuig bleef gesloten. Vermoedelijk zat het vol met agenten die tot taak hadden elke poging van de twee thaumaturgisten om te ontsnappen te beletten. De deuren van de voorste wagen gingen open en een paar agenten stapten naar buiten, een man en een vrouw.

In zijn hoofd had James zich een mentaal beeld gevormd van hoe de FBI eruit zou zien: lang misschien, maar zeker imposant. Gebouwd als atleten. Grimmig en een houding die competentie zou uitstralen. Zijn visie was beïnvloed door populaire media.

Hoe het ook zij, het was fout. Beide agenten waren doorsnee, opvallend uitziende individuen, rond de dertig, met een conservatief kapsel. Het haar van de vrouw was kastanjebruin; die van de man, zandbruin. Ze waren beide van gemiddelde lengte voor hun respectievelijke geslacht. Bovendien zagen ze er niet streng uit. Ze glimlachten wrang.

Ze stopten enkele meters van James en Moeder LeBlanc, en James kon het plezier van zijn metgezel voelen. Ze gaf er echter geen uiterlijk teken van.

‘Hallo.’ De mannelijke agent knikte naar hen beiden. ‘Agent Thom Richardson, FBI.’

De vrouw naast hem knikte ook. ‘Agent Heidi MacDonald.’

‘James Lovecraft,’ zei James. ‘Aangenaam kennis te maken, Richardson en MacDonald.’ Hij probeerde niet te lachen. Omdat hij een tengere, bebrilde man van halverwege de dertig was, zag hij er waarschijnlijk ook niet uit zoals *zij hadden* verwacht.

LeBlanc stak ter begroeting haar hand op. ‘Je mag me Moeder LeBlanc noemen,’ zei ze ernstig. ‘Goedendag.’

James merkte dat de agenten Moeder LeBlanc serieuzer leken te nemen dan hem. Hij was niet verrast. Ze was een zwarte vrouw van een jaar of vijfentwintig, hoewel ze in werkelijkheid veel ouder was, en ze droeg altijd een volumineuze, veelkleurige jurk waarvan de plooiën en wervelingen zowel de aandacht trokken als verhullend waren. Hoewel haar uiterlijk in sommige opzichten ontwapenend was, leek ze waarschijnlijk meer op hoe de meeste mensen zich een wonderdoener zouden kunnen voorstellen, en haar New Orleans-accent deed de rest.

Agent Richardson schraapte zijn keel. ‘Dat was een indrukwekkende vertoning daar in de Wells Fargo Tower. Ik heb veel rare dingen gezien tijdens mijn werk, maar ik had nooit verwacht echte *magie* te zien. Zijn ogen vernauwden zich een beetje. ‘Of tenminste, wat *leek* op magie.’

MacDonald wierp een scherpe blik op haar partner en keek toen weer naar James en LeBlanc. ‘We willen graag meer weten over hoe je dat voor elkaar hebt gekregen. De aard van uw capaciteiten en hoe het incident mogelijk verband houdt met een recente reeks incidenten die als het ware zomaar op onze radar zijn verschenen.

James dacht na over hoe hij moest reageren.

LeBlanc verspilde die tijd niet. ‘Thaumaturgie,’ zei ze eenvoudig. ‘De werking van wonderen. We putten uit de goddelijke heersende machten van het universum om dingen te bewerkstelligen die anders niet mogelijk zouden zijn. Het is een gereduceerde traditie, maar het leeft nog steeds.’

De agenten knipperden met hun ogen.

James knikte. ‘Nu ze het heeft uitgelegd, hebben we onze eigen vraag. Waarom zijn jullie geïnteresseerd?’

Het was retorisch, en toch ook weer niet. Iedereen zou gefascineerd zijn door de onthulling dat magie echt was, maar James was oprecht geïnteresseerd om te weten wat de FBI met deze kennis hoopte te doen.

De agenten keken elkaar aan en toen weer naar de twee thaumaturgen.

‘Nou,’ merkte Richardson op, ‘daarmee konden jullie relatief gemakkelijk een grote bankoverval stoppen. Dat lijkt me handig.’

‘En we hebben reden om aan te nemen dat jullie niet de enigen zijn die dit kunnen,’ voegde MacDonald eraan toe. ‘Zoals bijvoorbeeld de persoon die die bank beroofde. Maar veel andere onverklaarbare fenomenen zijn zeer recentelijk onder onze aandacht gekomen; er zouden enkele loslopende probleemgevallen kunnen zijn. We zijn geïnteresseerd in uw medewerking om de situatie onder controle te krijgen en ervoor te zorgen dat niemand gewond raakt.’

De thaumaturgen keken elkaar weer even aan.

James haakte in. ‘Neem me niet kwalijk, agent, maar was dat een verholde dreiging?’

MacDonald fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nee. Het was een legitiem verzoek om hulp.’

‘Wat we *willen* is een potentieel explosieve situatie in bedwang houden,’ voegde Richardson eraan toe, ‘en erachter te komen wat er in hemelsnaam aan de hand is. Als u onze positie kunt respecteren, is bedreiging niet nodig.’

‘Ah,’ verduidelijkte Moeder LeBlanc hartelijk, ‘dus u bedreigt ons *nog niet...*’ Haar glimlach bleef, maar James betwijfelde of iemand ruzie met haar zou zoeken na het zien van haar uitdrukking.

Er viel een stilte.

‘Het is onze taak om onze burgers te beschermen,’ zei agent Richardson ten slotte, ‘en dat nemen we heel serieus. We willen niet dat dit onder dwang gebeurt, maar als je vraagt of we alle middelen die ons ter beschikking staan zullen gebruiken om erachter te komen wat er aan de hand is en onschuldige levens te beschermen, dan is het antwoord ja.’

‘Ik snap het.’ Moeder LeBlanc keek hen beurtelings aan. ‘En wat denk je precies te kunnen doen als we besluiten je aanbod af te slaan?’

De agenten stonden wat ongemakkelijk. Hun zelfbeheersing was goed maar niet perfect.

James glimlachte naar hen. ‘Oh, natuurlijk, als je besluit om de helft van de zwaarbewapende, enge regeringsjongens in het land tegen ons op te zetten, zal dat ons leven *moeilijker* maken ... maar dat wil niet zeggen dat je overwinning gegarandeerd is. Je hebt gezien wat daar gebeurde.’

De agenten waren niet blij; zoveel was duidelijk.

‘We zouden bereid zijn om in te stemmen met een gelijkwaardig partnerschap om onze gedeelde doelen te bereiken,’ zei James eenvoudig. ‘Maar we zijn er niet in geïnteresseerd om door u te worden vervangen of op enigerlei wijze onder uw controle te staan.’

‘Wat zouden volgens jou onze ‘gedeelde doelen’ zijn?’ MacDonald keek naar James en LeBlanc alsof hij hoopte een breuk in hun eenheid te vinden. De bries die door de woestijn raasde, deed haar haar opwaaien.

‘We waren zelf bezig met het opsporen van verschillende individuen die magisch potentieel vertoonden,’ legde LeBlanc uit. ‘We willen ervoor zorgen dat geen van hen instabiel is. Dit is gedeeltelijk om buitensporige aandacht af te leiden van thaumaturgisten, maar ook uit medeleven met personen die in de greep zijn van machten die ze niet begrijpen – of anderen die ze onbedoeld zouden kunnen schaden.’

‘Dus we delen doelen,’ zei Richardson. ‘We willen er allebei voor zorgen dat die mensen geen onschuldige burgers schaden.’ Hij keek over hun hoofden heen naar de Phantom. ‘Hebben jullie gewoon met z’n tweeën in die Rolls Royce door het hele land gereden?’

Moeder LeBlanc knikte voordat James iets kon zeggen. Hij was druk bezig met de toepassing van het woord ‘gewoon’ op zijn geliefde Phantom.

‘Misschien kunnen onze middelen u dan helpen om efficiënter te reizen?’ stelde Richardson voor. ‘Natuurlijk willen we in ruil daarvoor een bepaalde hoeveelheid informatie delen.’

De onderhandelingen begonnen serieus en de vier bereikten geleidelijk een akkoord. De thaumaturgisten zouden een basisverklaring geven van hoe hun krachten werkten. Ze zouden ook beperkte observatie mogelijk maken in ruil voor de hulp van de FBI bij het beheersen en verdoezelen van problemen of lastige incidenten. Grotendeels waren ze het eens.

Met één opmerkelijke uitzondering. Terwijl ze zich voorbereidden om terug te gaan naar hun respectievelijke voertuigen, zei MacDonald gladdes: ‘En natuurlijk zou het nuttig zijn om een georganiseerd programma te hebben om die latente talenten te ontwikkelen.’

‘Het *laatste* wat we willen, is betrokken te raken bij een soort supersoldaten programma.’ James moest haar de eer geven voor de opwaardering, maar hij was niet van plan om in te stemmen met zoiets onbezonnen. Ze suggereerde precies wat thaumaturgen de afgelopen eeuw of langer hadden gevreesd.

‘Inderdaad,’ beaamde moeder LeBlanc. ‘Als dat je ware doel was, zouden we geen andere keuze hebben dan je herinneringen schoon te veegen.’ Haar ogen flitsten over de groep. ‘Jullie zouden allemaal op deze heuvel blijven staan zonder enig idee van waarom jullie hier zijn of van wat er de afgelopen twee dagen is gebeurd.’

James kon alleen maar denken aan de resulterende uitdrukkingen van de agenten als ‘konijnen in de koplampen’.

‘Nee, nee,’ zei Richardson haastig. ‘Dat is natuurlijk niet wat we bedoelden. MacDonald zei gewoon dat we vinden dat magiërs - thaumaturgen? - getraind moeten worden om dingen goed te doen als ze magie gaan beoefenen. Het helpt toch *niemand* als meer van hen bankovervallers blijken te zijn.’

James liet zijn gezicht openbarsten tot een geheimzinnige grijns. ‘Inderdaad.’

De twee groepen namen voor de nacht afscheid van elkaar, de FBI-agenten beloofden te bagatelliseren wat er in Las Vegas was gebeurd, en ze kwamen allemaal overeen om de volgende ochtend naar Los Angeles te vertrekken.

‘Ze hebben wel een punt,’ zei LeBlanc tegen James terwijl ze wegredenen. ‘Als iedereen in het land – of de wereld – die de aanleg heeft, werd blootgesteld aan echte magie, zou de planeet voor altijd kunnen veranderen. Als we een grote verandering in gang hebben gezet, moeten we een manier vinden om ermee om te gaan.’

James trok een grimas. ‘Als dat zo is, kunnen we alleen maar hopen dat verandering ten goede is. Hoe dan ook, allereerst wil ik een monteur naar de auto laten kijken. Een goede tweede is dat we, voordat we ons zorgen maken over alle anderen, alle mensen moeten opsporen die dat verdomde boek van ons hebben gelezen.’

‘James, dat is de *eerste* prioriteit, niet de tweede.’

‘We vertrekken pas morgenochtend,’ merkte James op. ‘Ik heb tijd.’

‘Heel goed, maar als het buiten de opdracht valt, doen we het niet.’

James grijnsde. ‘Tegen die tijd zal het weer in goede vorm zijn. Dit is een van die momenten waarop het hebben van zakken vol geld echt loont.’

‘Ik denk dat dat meestal zo is.’

‘Je hebt het door.’

★ ★ ★

‘Ik weet niet wat het is, maar iets met dierlijk vet maakt het veel bevredigender dan andere vormen van voeding.’ Ted keek naar zijn lege bord en zuchtte tevreden. ‘Vooral in de ochtend.’

‘Uh-huh.’ Christian staaarde naar zijn eigen bord en probeerde trek te krijgen.

Een maand geleden hadden ze samen een restaurant gevonden dat het best omschreven kon worden als een plek die was ontworpen om katers te genezen. De koffie was ongewoon sterk, de pannenkoeken waren zo groot als wieldoppen en de dikke ontbijtsandwiches bevatten zelfgebakken brood. De twee mannen hadden gezworen

alleen terug te keren als de omstandigheden een sterke oppepper vereisten.

Die dag was aangebroken.

Terwijl Christian zijn eten met zijn vork aan het rondschuiven was, trok Ted een wenkbrauw op.

‘Je doet trouwens stom.’

Christian kreunde en liet zijn gezicht op één hand steunen. ‘Niet doen.’

Ted negeerde dat. ‘Je hebt *mijn* zaak over een drankprobleem behandeld omdat ik een keer iets te veel gedronken had in de Mermaid...’

‘*Mmf.*’

‘- en nu kun je je *geen* van je dates herinneren met een van de heetste vrouwen in Californië.’ Ted prikte met een vork naar zijn vriend. ‘Oh, kom op, geef me je pannenkoeken als je ze niet gaat eten.’

Christian schoof zijn bord over de tafel en liet zijn hoofd op zijn gekruiste armen vallen.

‘Drink je koffie,’ adviseerde Ted.

‘Als ik dat doe, heb je dan genade totdat het begint?’

‘Prima.’

Christian hief zijn hoofd op en trok zijn beker naar zich toe. Hij voegde royale hoeveelheden suiker en room toe en dronk het ding vervolgens in één lange, gloeiend hete teug leeg.

In de bovenhoeken van de muren bij de plafonds waren tv-toestellen geïnstalleerd, en de tv tegenover de stand van Christiaan en Ted speelde op dit moment een herhaling van het ochtendnieuws. Ze hadden het grotendeels genegeerd, maar tijdens de korte stilte trok iets hun aandacht.

‘En vervolgens’, verklaarde de nieuwslezer, ‘hebben we een update over het lopende verhaal van LA’s nieuwe ‘superheld’, zoals iedereen hem lijkt te noemen.’

Chris keek op, met wazige ogen, en concentreerde zich op het beeld. ‘Oh, God,’ mompelde hij.

Ted rekte zijn nek uit om ook het scherm te bekijken. ‘Ah, weer die onzin. Zijn ze er niet achter gekomen dat hij eigenlijk een gangster is of zoiets?’

Zijn vriend haalde zijn schouders op.

De vrouw met de microfoon, haar gezicht aangenaam neutraal, vervolgde: ‘De persoon die bekend staat als ‘Motorcycle Man’ blijft zowel de autoriteiten als de lokale gemeenschap in verwarring brengen. Sommigen noemen hem een held. Anderen zeggen dat hij een burgerwacht is die meer kwaad dan goed heeft gedaan door zich te bemoeien met situaties die beter door de politie kunnen worden afgehandeld.’

Het fragment ging over op een kort interview met een donker silhouet in een schaduwkamer, waarvan het onderschrift identificeerde als een LAPD-officier die sprak op voorwaarde van anonimiteit.

‘Eerlijk gezegd,’ begon hij met een elektronisch vervormde stem, ‘zijn we stomverbaasd over de hele situatie. De tekenen wijzen erop dat deze persoon betrokken is bij de recente opleving van bendeoorlogen, en hij is waarschijnlijk aangesloten bij de zogenaamde LA Witches. Het vreemde is dat tot twee weken geleden nog nooit iemand van ze had gehoord. We hebben contacten bij wetshandhaving in de hele Verenigde Staten en zelfs internationaal in Canada, Mexico en Europa, en geen van hen heeft enig idee wie die mensen zijn. Geen aanwijzingen, geen antwoorden.’

Ted schudde zijn hoofd terwijl hij naar het scherm staarde. ‘Mensen zeiden altijd dat LA de stad was waar alle gekke mensen naar toe trokken, maar ik ben er vrij zeker van dat we de horizon van gektegebeurtenissen op dit punt gepasseerd zijn. Bendeleden van superhelden. Leven we nog steeds in het echte leven, of is dit een kwaadaardige virtual reality-simulatie of zoiets?’

Christian voelde een zwak gerommel in zijn hersenen, en hij hief zijn vingers op en masseerde zijn slapen terwijl hij probeerde na te denken. De koffie hielp, maar er hing nog steeds een dichte mist over zijn mentale processen.

Hij wist dat hij iets wist, maar hij wist niet wat. Of, deed hij dat? Het was alsof hij *verondersteld werd* kennis te hebben om bij te dragen aan het onderwerp Motorcycle Man, maar hij had het per ongeluk uitgewist door te veel te drinken.

Behalve dat hij de laatste tijd niet veel had gedronken. Of had hij?

Ted schonk Christians kopje koffie bij uit de geïsoleerde kan op tafel en schoof toen het bord met pannenkoeken naar achteren, omdat hij er nog niets van had gegeten.

‘Bedankt,’ zei Christiaan. Hij sneed een stuk pannenkoek af, staarde er even en stopte het toen in zijn mond. Hij slikte, onderdrukte met moeite de neiging van zijn maag om om te rollen, en zuchtte toen. ‘Ik ben de laatste tijd de hele tijd in de war. De hele stad wordt gek, werk is net zo belachelijk als altijd, en ik heb maar een vaag idee van wat er met Kera aan de hand is. Zoals, ik herinner me mijn plan voor wanneer ik haar zou ontmoeten, maar ...’

Ted keek hem scheef aan. ‘Je zou haar kunnen bellen.’

Christian trok een grimas. ‘Dat *zou* ik kunnen doen, maar om welke reden dan ook, ik heb het gevoel dat ik het *niet* moet doen. Noem het een ingeving.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘En dat is het probleem. Alles voelt nu als *ingevingen*. Ik kan me niet herinneren *waarom* ik iets denk.’ Hij weerstond de neiging om uit pure frustratie met zijn vuist op tafel te slaan. ‘Ik ben nog nooit in mijn leven dronken geworden en opeens is er een nacht die zomaar *ontbreekt*. Ik heb geen kater, ik zweer het! Ik heb gewoon...’

Hij had er geen woorden voor om dit te beschrijven of hoe angstaanjagend het was. Zijn gedachten flitsten weg van bepaalde onderwerpen, terwijl delen van gisteravond volledig blanco waren. Hij kon zich niet herinneren dat hij uit eten was gegaan of iets had gedronken.

Hij kon zich niets herinneren.

Toen trilde zijn telefoon. Haalde hij hem tevoorschijn en keek naar het scherm. Het was een sms van niemand minder dan Kera.

Christian las het en zijn mond viel open. Hij kon het niet laten om hardop te reageren. ‘Wat de hel?’

Kera zat aan de kleine eettafel in het pakhuis dat ze tot appartement had omgebouwd. Ze was doodstil en haar ogen waren strak op het scherm van haar telefoon gericht, met name op het bericht dat ze ongeveer twee minuten geleden naar Christian had gestuurd.

Ze zuchtte, las het voor de zesde keer voor zichzelf en vroeg zich af of ze de juiste keuze had gemaakt.

Christian,

Ik wil dat je weet dat ik geen wrok koester over wat je gisteravond zei. Het voelde goed om je bij te praten, en ergens in de toekomst zou ik willen dat we vrienden worden. Maar ik denk niet dat ik dat nu kan doen. Voorlopig niet. Ik heb wat tijd nodig.

Hou je haaks, Kera

Ze had de geheugenwisspreuk op dit punt genoeg keer uitgevoerd om er zeker van te zijn dat het had gewerkt. Het was nog steeds moeilijk te controleren hoeveel herinneringen ze van een persoon zou wissen, dus had ze de neiging voorzichtig te zijn. In dit geval had ze haar wonderbaarlijke krachten gevraagd ergens in zijn geheugen in te grijpen op een punt voordat hij haar had opgemerkt.

Cevin in de war brengen was één ding geweest - een heel tijdelijke manier om hem buiten gevaar te houden. Het uitwissen van de herinneringen aan de bendeleden deed haar ook niets. Ze hadden tenslotte geprobeerd haar te vermoorden.

Maar dit... dit was veel persoonlijker en ze kreeg er een vaag miselijk gevoel van.

Ze kon echter geen manier bedenken om er omheen te komen. Christian zou zijn vrienden en zijn vriendin altijd steunen. Hij zou haar niet in gevaar laten komen zonder hulp en steun.

Dit betekende dat als ze bleef proberen met hem uit te gaan en haar krachten te gebruiken, hij uiteindelijk gewond zou raken. Doen alsof dat niet zo was, zou zijn leven in gevaar brengen. Zelfs als ze

erin slaagde hem ervan te weerhouden haar te helpen, was de kans groot dat de bendes hem zouden opsporen.

Ze weigerde de reden te zijn voor zijn pijnlijke dood. Ze zou het zichzelf niet kunnen vergeven dat ze hem mee uit had gevraagd of dat ze hem in deze puinhoop had betrokken terwijl ze wist dat er iets vreemds aan de hand was, maar ze had nu tenminste het juiste gedaan.

Grappig hoe de uitdrukking ‘het juiste’ ervoor zorgde dat ze wilde schreeuwen, huilen en braken. Ze dacht niet dat ze ooit iemand zou vergeven die voor haar eigen veiligheid haar geheugen had gewist.

Maar het was waarschijnlijk beter als Christian haar nooit vergaf.

Ondertussen was het beter als Christian dacht dat *hij* degene was die dit had afgeblazen. Als hij - en Ted - geloofden dat Kera de zaken had afgeblazen, zouden ze kunnen blijven hangen en weigeren een nederlaag te accepteren.

Nee, het was beter als ze in de nabije toekomst van Chris' radar verdween. Er konden zoveel dingen fout gaan en ze wist niet zeker of ze het wel in zich had om ervoor te zorgen dat alles goed ging.

Kera stond op, liet haar telefoon op tafel liggen en sjokte naar de koelkast. Ze had tegenwoordig altijd honger. Zelfs nu ze had geleerd hoe ze magie alleen kon kanaliseren bij het doen van een spreuk, verbruikte ze nog steeds een ongelooflijke hoeveelheid energie.

Zoals elke atleet moest ze die energie aanvullen. Ze was snel veel afgevallen en wilde alles weer onder controle krijgen. De eerste stop van die trein was ervoor te zorgen dat haar ribben niet meer uitstaken.

Ze deed de koelkastdeur open, haalde er drie armen vol eten een voor een uit en nam het allemaal mee terug naar de tafel. Ongeveer de helft ervan was overgebleven Koreaans en Italiaans eten dat mevrouw Kim voor haar had gemaakt. De rest was een samensmelting van kruidenierswinkelpullen en overgebleven afhaalmaaltijden. Ze stopte een deel ervan in de magnetron en begon een deel ervan koud te eten.

Tot haar ontsteltenis kon ze niet voorkomen dat haar gedachten afdwaalden naar Christian.

Nadat ze zijn gedachten had weggevaagd, had ze zichzelf beloofd dat ze hem de waarheid zou vertellen over wat er aan de hand was. Het misschien zou uitleggen tijdens het diner met de familie Kim om hem op zijn gemak te stellen en zodat zij haar konden steunen.

Maar nee. Zo wilde *zij* dat de dingen waren. Ze moest handelen zoals de dingen *werkelijk* waren. Ze ploeterde met krachten waar de meeste mensen nog nooit van hadden gehoord en had de sprong gewaagd in een wereld die de meeste mensen niet begrepen. De Kims wisten er iets van en ze waren bereid een stapje terug te doen.

Ze kon anderen niet namens haar laten kwetsen.

Het was een slimme beslissing, of ze het nu leuk vond of niet.

Haar telefoon trilde om haar te vertellen dat ze een sms had, en haar maag verkrampde toen ze naar het scherm keek. Het was Christian.

Met een fronsende blik opende ze het bericht en las het. Christian wist niet wat ze bedoelde, maar hij was terughoudend en respectvol, vroeg om opheldering en beaamde dat hij ook geen wrok koesterde.

Kera's hand balde zich tot een vuist. Als hij als een eikel had gereageerd, was het makkelijker geweest om hem te negeren.

Ze begon een antwoord te typen.

Christian, je zei me dat je dacht dat het tussen ons niet zou werken. Ik kan begrijpen waarom je niet zou willen...

Ze stopte, verwijderde alles en dacht erover na.

Christian, je hoeft niet aardig te doen. Ik weet dat je niet geïnteresseerd bent in mij. Misschien twijfel je, maar...

Die tekst verwijderde ze ook.

'Ugh.' Kera zuchtte en wreef over haar gezicht. Ze liet de telefoon liggen waar hij lag en ging verder met eten. Goede voeding zou precies hetgene kunnen zijn wat ze nu nodig had.

Tegen de tijd dat zo'n tachtig procent van het eten op was, huilde ze. Opnieuw.

Verdomme, dit was niet *eerlijk*. Ze wist dat het de juiste beslissing was, dus waarom kon ze haar hart dat niet laten begrijpen? Ze had geen zin om de rest van haar leven alleen door te brengen, maar

zoals het nu ging, was het hebben van mensen dicht bij haar een uitnodiging tot een catastrofe.

Kera ademde uit en keek naar de rest van het eten. Ze had niet echt zin om te eten, maar ze had alle calorieën nodig die ze kon krijgen. Het belangrijkste was om te doen wat gedaan moest worden.

Niet wat ze wilde doen.

Kera gooide haar telefoon aan de andere kant van haar bed, waar hij onder haar kussen gleed, en ging verder met het laatste deel van haar privébanket, starend naar de muur.

HOOFDSTUK 2

Wat er gisteravond is gebeurd,' zei Pauline Smith, 'was onaanvaardbaar. Om niet te zeggen: gênant.'

Johnny Torrez hield zijn gezicht strak, maar de spieren langs zijn kaken spanden zich aan. Zijn zwarte haar was naar achteren gekamd en zijn vingers trommelden op de tafel. Hij deed zijn stropdas recht. Hij was van gemiddelde lengte en mager gebouwd en hij had lang geleden geleerd dat het over het algemeen goed uitkwam als mensen zijn intelligentie onderschatten.

Zo had Pauline onlangs besloten dat Johnny's aanpak van een zakelijke rivaal onvoldoende en slordig was geweest. Ze had het op zich genomen in een poging hem en de twee andere leden van hun team te laten zien dat zij het in zich had om leiding te geven en hij niet.

Ook haar eigen pogingen waren jammerlijk mislukt; verschillende groepen lokale bendeleden hadden op haar instigatie tegen een enkel lid van de LA Witches gevochten en slaagden er niet in haar uit te schakelen.

Johnny wenste dat ze erin waren geslaagd de kleine teef uit te schakelen, maar hij wist dat het op de lange termijn goed was voor Pauline om te zien dat ze *niet* competentere was dan hij. Hij had niet gefaald in een eenvoudige taak, zoals ze aanvankelijk had aangenomen.

Een onverwacht neveneffect van het geheel was dat hij een zeker respect voor Pauline ontwikkelde. In de begindagen van deze bende had hij gedacht dat ze gek was, dat ze erop stonden dat ze pakken droegen, achter yuppie kantoorpersoneel aangingen, maar het bleek dat ze bloeddorstiger was dan hij had vermoed.

‘We moeten resoluut optreden,’ zei Pauline en hief haar kin op. ‘Als de nieuwste groep zijn we een geschikte zondebok voor de andere bendes, dus hebben ze besloten om de opkomst van LA Witches op ons te schuiven. Ze doen er dan ook alles aan om zich opvallend op te stellen en hebben ons laten weten dat ze niet zullen helpen.’

Johnny gloeide. Naast hem zagen Lia en Sven eruit alsof ze dachten dat ze iets moesten zeggen, maar ze wisten niet goed wat.

‘We wisten dat dit niet gemakkelijk zou zijn,’ vertelde Pauline hen. ‘Een nieuwe maatschappelijke orde stuit altijd op weerstand. Ik kon me gewoon niet voorstellen dat het zo snel zou beginnen. Ik zie dit in ieder geval als een indicatie van ons succes.’

Johnny’s wenkbrauwen schoten omhoog. Elke keer dat hij dacht dat Pauline een punt had, slaagde ze erin om een beetje extra gekheid in de mix te gooien.

‘We wisten dat we de stad moesten laten zien wat we kunnen.’ Pauline maakte zich langer. Haar ogen toonden haar gebrek aan slaap, maar ze liet haar uitputting niet toe in haar houding of spraak. ‘Daar hebben we nu de mogelijkheid voor. We staan tegenover een vijand waarvan alle andere bendes weten dat ze ze niet kunnen verslaan. We *zullen* ze verslaan en ons aan de top van de hiërarchie vestigen. Is dat begrepen?’

Iedereen knikte.

‘Dus, wat is stap één?’ vroeg Pauline hen.

Ze wachtte op een specifiek antwoord.

‘Onderzoek?’ probeerde Lia uiteindelijk.

‘Ja. We hebben informatie nodig over wat deze LA Witches kunnen doen en wat tegen hen werkt.’ Pauline sloeg haar armen over elkaar. ‘Dus...’

‘Dus we zoeken wat kanonnenvoer en kijken wat werkt,’ zei Johnny botweg.

Pauline glimlachte.

‘Waar gaan we kanonnenvoer vinden?’ Sven maakte bezwaar. ‘De andere bendes willen niet met ons samenwerken.’

‘Niet de bendes aan de top,’ zei Johnny. ‘Maar er zijn altijd een paar die wat extra geld nodig hebben en een ruige bende *willen* zijn.’

Pauline knikte. ‘Precies. Ik wil van ieder van jullie een lijst met tien suggesties voor tactiek of technologie om tegen de LA Witches te gebruiken. Johnny, jij bent verantwoordelijk voor de rekrutering. Ga maar, allemaal.’

★ ★ ★

Doug Lopez en Mia Angel zaten in zijn kantoor hun foto's te bekijken van de verwoeste straathoek die ze de avond ervoor hadden gezien in South Park, iets ten oosten van het LA Convention Center. De hele straat was behoorlijk vernield. De schade was niet zo erg als na een grote rel, ook geen oorlogsgebied, maar het was al erg genoeg dat hij medelijden had met de huiseigenaren en de ondernemers in de directe omgeving. De bende was over de weg geraast, had dingen vernield en grote chaos veroorzaakt, maar werd geconfronteerd met een zekere liefhebber van tweewielige motorvoertuigen.

De strijd bleek behoorlijk eenzijdig te zijn geweest. Motorcycle Man was in een hinderlaag getrokken, die was veranderd in een vechtpartij die daarna was veranderd in een bloedbad.

Tegen de tijd dat ze aankwamen - nadat ze waren teruggekeerd van hun semi-succesvolle achtervolging - waren de politie en de EMT's ter plaatse gekomen en waren ze bezig met het afvoeren van tientallen gewonde bendeleden.

‘Het waren *veel* meer mensen dan we hadden moeten zien,’ zei Doug ten slotte. Hij leunde achterover in zijn stoel en tikte met zijn pen op het bureau. ‘Ik vraag me af of dit, in plaats van het normale gesteggel tussen rivaliserende bendes, een situatie is waarin *alle* lokale bendes zich *verenigen* tegen Motorcycle Man. Alsof hij op Batman-achtige wijze de oorlog verklaard aan de misdaad, dus hebben ze een alliantie gevormd om hem uit de weg te ruimen.’

Mia keek boos naar haar partner. ‘Had je dat briljante inzicht niet kunnen bedenken *voordat* ik voor negentig procent klaar was met het opstellen van het artikel?’

‘Neh.’ Hij haalde uitgebreid zijn schouders op. ‘We bewaren het voor de volgende. Dit is absoluut niet het einde van de reeks artikelen hierover. Motorcycle Man was niet een van de mensen die ze hebben afgevoerd, wat betekent dat hij er nog steeds is - wat betekent dat die mensen nu een *serieuze* wrok koesteren.

Een van hun fotografen was langsgesproken terwijl Doug sprak, en hij stak zijn hoofd de kamer in.

‘Deze shit wordt gek, man,’ zei hij. ‘Elke keer als ik nu iemand in een zwartleren motoroutfit zie, vraag ik me af of het Motorcycle Man is.’

‘Ja, ik denk dat we dat allemaal hebben.’ Mia haalde haar schouders op. ‘Een deel van het plezier, toch? Is het één man? Is het een hele groep die zich hetzelfde kleedt?’

‘Laatst,’ vervolgde Duane, haar negerend, ‘zag ik een *super* hete meid, met een figuur dat vanwege de gezondheid van andere mensen niet in strak zwart leer *mag*, in die buurtwinkel in het centrum. Ik heb me een tijdje afgevraagd of zij het was.

Doug keek op. Over het algemeen was het niet nodig om naar Duane’s commentaar te luisteren, maar alles wat hen in de richting van Motorcycle Man zou kunnen wijzen, was het overwegen waard.

De fotograaf vervolgde. ‘Ik bedoel, tuurlijk, ik weet dat zij het *niet* is, maar zou dat niet cool zijn? Superheldin, een motor chick, lekker fotogeniek en zo? Jeetje man!’

Doug zuchtte. Het bleek dat dit toch niet nuttig zou zijn. Hij forceerde een glimlach terwijl Duane wegliep en rolde toen met zijn ogen naar Mia.

Tot zijn verbazing keek ze peinzend.

‘Weet je nog,’ begon ze, terwijl ze met haar vingers knipte, ‘bij de gijzeling in dat appartement zei de jongen iets over de borst van de motorrijder; dat die helemaal opgevuld was?’

‘Uh...’ Doug keek wezenloos en toen: ‘Is dat zo? Ja, oké, dat herinner ik me.’

‘Duane is misschien iets op het spoor,’ zei Mia serieus tegen hem. ‘Onze burgerwacht kan een vrouw zijn die zich netjes kleedt om te verbergen hoe ze eruit ziet, inclusief haar figuur.’

‘Ik bedoel, zou kunnen.’ Doug peinsde erover en krabde aan zijn oor. ‘Deze persoon kan auto’s optillen, in en uit brandende gebouwen springen vanaf de tweede of derde verdieping, en kleine legers van bendeleden in zijn eentje uitschakelen in man-op-man gevechten. Wat mij betreft is op dit moment niets onmogelijk.’

Mia knikte. ‘Ja. Ik ben er vrij zeker van dat jullie Y-chromosoom je niet *veel* meer kracht geeft in je bovenlichaam.’

‘Meestal niet,’ gaf Doug toe. ‘Dus, dat is een nieuwe gedachte, maar komt het overeen met een daadwerkelijke *aanwijzing?*’

Zijn partner fronste haar gezicht. ‘Duane!’ riep ze. ‘Kun je hier even terugkomen?’

Even later stak de fotograaf zijn hoofd terug de kamer in, tevreden met zichzelf. ‘Ja?’

Mia vroeg: ‘Die vrouwelijke motorrijder die je hebt gezien. Weet je nog waar dat was?’

‘Ehh,’ begon hij, ‘een Koreaanse kruidenierswinkel in het centrum, vlakbij Little Tokyo. Ehm. Kim’s, heette het, geloof ik?’

Doug fronste. ‘Dat is een van de meest voorkomende Koreaanse achternamen, dus het is misschien niet zo handig als *aanwijzing*. Toch bedankt.’

Duane ging weer aan het werk en Doug begon snel op zijn laptop te typen. ‘Ik ben er mee bezig. In Koreatown zoeken zou een naald-in-een-grote-hooiberg zijn, maar in het gebied dat hij beschreef, hebben we misschien een kans. Hopelijk was Duane niet te stoned toen het gebeurde.’

De andere journalist haalde zijn schouders op. ‘Er zijn meer dingen tussen hemel en aarde...’

HOOFDSTUK 3

Kera haastte zich over het trottoir. Een deel van haar wenste dat ze op Zee reed, maar ze moest wat nerveuze energie kwijtra- ken en het was waarschijnlijk het beste om niet het risico te lopen herkend te worden als Motorcycle Man.

Ze had de beslissing genomen om Chris op afstand te houden, maar dat liet een heleboel andere vragen over. Omdat ze die niet zelf kon beantwoorden, besloot ze naar mensen te gaan waarvan ze wist dat ze enige kennis hadden van de wereld waar ze nu deel van uitmaakte.

De Kims.

De bel ging toen Kera de voordeur van de winkel binnenliep. Het was een bescheiden plek, schoon en gastvrij, niet zo goed gevuld als een grote winkel, maar voldoende voor de meeste mensen. Achter de toonbank zat Sam, de zestienjarige, enige zoon van meneer en mevrouw Kim.

‘Hoi, Kera,’ riep hij. ‘Hier om iets te kopen, of wilde je met mijn vader en moeder praten?’ Hij bloosde en probeerde duidelijk niet te veel naar haar te staren.

Kera glimlachte vriendelijk naar hem. Het was al een tijdje duidelijk dat hij verliefd op haar was en ze wilde hem niet nog ongemakkelijker laten voelen dan hij al deed. Ze herinnerde zich die hel tenslotte maar al te goed van toen zij een tiener was.

‘Hoi Sam. Ja, ik hoopte met je ouders te praten. Zijn ze in de buurt?’

Voordat de jongen kon antwoorden, verscheen zijn vader uit de achterste hal. ‘Kera! Hallo. Ik hoorde je al. Waar wil je over praten? Ik moet zo de winkel in de gaten houden zodat Sam zijn huiswerk

kan maken, maar ik heb nog even. Ye-Jin is hier ook. Het gaat min of meer goed met haar.'

Kera knikte. 'Klinkt goed.' Ze zwaaide naar Sam toen ze voorbij liep. Hij bloosde harder en zwaaide terug.

Kera volgde meneer Kim door de korte, donkere gang naar de woonkamer van het gezin.

Er was een trap die naar hun vertrekken op de tweede verdieping leidde, evenals een achterdeur die uitkwam op een binnenplaats met een bijgebouw. De hele woning was knus maar minimalistisch, met potplanten in bijna elke hoek.

Meneer Kim gebaarde naar de trap. 'Ye-Jin rust uit, maar ze zal blij zijn je te zien. We zullen eerst praten, daarna kun je misschien met haar trainen.'

Kera glimlachte. 'Dat zou ik leuk vinden.' Mevrouw Kim had haar geholpen haar vaardigheid in vechtsporten aan te scherpen, waardoor Kera het tegen bendes kon opnemen zonder volledig op magie te vertrouwen. Door de hele tijd magie te gebruiken zou ze meer gewicht verliezen dan ze zich kon veroorloven.

Ze liepen de trap op en vonden mevrouw Kim liggend op haar bank.

Het gezicht van de oudere vrouw klaarde op. 'Kera! Hallo.'

Kera liep naar de bank en pakte de hand van mevrouw Kim, greep die vast en voelde de warmte ervan - en probeerde ook te voelen hoe gezond de vrouw was. Het leek erop dat het werk dat ze twee weken geleden hadden gedaan om de voortgang van haar kanker om te keren, veel had geholpen.

Meneer Kim bracht twee stoelen naar de andere kant en ging op de ene zitten terwijl hij Kera gebaarde de andere te nemen. 'Waar wilde je over praten?' vroeg hij.

Kera pauzeerde. Ze wilde niet belachelijk klinken, maar er was maar één manier om dit te zeggen. 'De rest van mijn leven,' zei ze bot. 'Ik... nou ja, je zou kunnen zeggen dat ik iets probeer te accepteren. Ik denk niet dat ik een normaal bestaan kan hebben als ik mijn capaciteiten ga omarmen. Ik heb het gevoel dat ik op weg ben naar

iets waar ik totaal niet op voorbereid ben. Ik wil geen slechte herinneringen ophalen, maar ik vroeg me af of je me meer kunt vertellen over wat er met je is gebeurd in de oude wereld.'

Meneer Kim zat, wreef over zijn kin en keek toen strak naar zijn vrouw. Kera kon niet zeggen wat er tussen hen gebeurde, maar de jaren van begrip en vertrouwen deed haar pijn.

Dat zou zij nooit hebben, of wel?

Ten slotte zuchtte meneer Kim. 'Ja het is waar. Als je eenmaal accepteert dat je iets bent dat de wereld niet vaak ziet, verandert je hele leven.'

Kera slikte en keek naar haar schoot.

'Mijn reputatie leed eronder in mijn stad,' vertelde meneer Kim haar eerlijk. 'Mensen keken anders naar me en hadden andere...' Hij zocht naar het juiste woord en zwaaide uiteindelijk verslagen met zijn hand. 'Andere verwachtingen. Er is een mengeling van angst en bewondering. Ze zullen je niet meer als een van hen beschouwen zoals vroeger, maar ze kijken ook naar jou om hun problemen voor hen op te lossen.'

Mevrouw Kim knikte en legde een hand op de knie van haar man. Hij legde automatisch zijn hand op de hare.

Kera knikte. 'Ik snap het. Hoe zit het met andere mensen - mentoren die al deel uitmaken van die traditie?'

De man haalde zijn schouders op. 'Ze bestaan, maar ze zijn zeldzaam. En je moet de dingen op hun manier doen. Daar zijn goede redenen voor - beproefde wijsheid - maar er is ook ijdelheid. Soms raken de meesters te gehecht aan hun tradities en missen ze waar het oorspronkelijk om ging.'

Mevrouw Kim voegde eraan toe: 'Ja. Je moet respecteren wat eerder heeft gewerkt, maar ook begrijpen dat dingen veranderen.'

Kera zat zwijgend bij hen, ze dacht na, kauwend op haar lip. Ze bleef maar denken aan bendes en de manier waarop ze zich in een bepaald gebied vormden en controle uitoefenden, maar hun leden beschermden in ruil voor loyaliteit en conformiteit.

Eindelijk sprak ze. 'Iemand heeft dit boek gepubliceerd. Hij verzamelde alle informatie en schreef het, gaven het uit en verspreidde

het. Iemand die wist waar hij het over had. Hij was zich er terdege van bewust dat het mensen kon en zou trainen om thaumaturgie te beoefenen ... uh, *gatha*. Ze probeerde de uitspraak van meneer Kim van het onbekende woord na te bootsen. ‘Hoe je het ook wilt noemen. In elke verborgen wereld, elke subcultuur binnen een cultuur, is er een pikorde, toch? Iemand die de leiding heeft. Met *dat* in gedachten, moet ik ervan uitgaan dat ze me komen halen.’

Meneer Kim fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waarom zouden ze niet vriendelijk zijn? Denk er over na. Ze zouden trots op je moeten zijn omdat je zoveel in je eentje hebt geleerd. En om alles wat je hebt bereikt.’

Ze schudde haar hoofd. Ze nam aan dat hij een punt had, maar op de een of andere manier kon ze niet geloven dat dat zo was. ‘Ik hoor niet bij hun groep. Ik ging niet naar ze op zoek en bood niet aan om volgens hun regels te spelen.’

Het was moeilijk voor te stellen dat als mensen haar zouden opsporen nadat ze haar hadden geobserveerd, ze het beste met *haar* voor zouden hebben. Haar gevoel vertelde haar anders. Als er een organisatie zou zijn, zou haar primaire doel zijn zichzelf te beschermen, en vervolgens haar leden.

Ze stond ergens op de lijst en ze wist niet hoe lang.

Totdat ze wist wat er aan de hand was, wilde ze hen niet vertrouwen, en dat betekende dat ze een manier moest bedenken om zichzelf en haar activiteiten te verhullen.

‘Wat ik nodig heb,’ begon ze, ‘is een methode om mijn kracht te verhullen zodat het geen, eh... rimpelingen door de magische atmosfeer stuurt? Ik weet niet precies hoe het werkt; het lijkt erop dat er een manier moet zijn waarop ze kunnen nagaan wie er magie gebruikt.’ Ze beet op haar lip. ‘Het doet me denken dat ik magie minder vaak zou moeten gebruiken.’

De Kims keken elkaar even aan voordat ze Kera aankeken.

‘Misschien heb je gelijk,’ mompelde mevrouw Kim.

‘Ja.’ Kera knikte. ‘Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik me iets herinner dat mijn vader me lang geleden vertelde. *‘Het belangrijkste*

bij elk stuk gereedschap is dat je het alleen op de juiste momenten gebruikt. Ik wilde mijn magiegebruik efficiënter maken. Het combineren met mijn vechtsporten en ervoor zorgen dat ik mijn vaardigheden verbeter ben, maar nu denk ik dat ik geen thaumaturgie zou moeten gebruiken als andere methoden de klus klaren. Dat betekent dat ik wapens, vechtsporten en mijn hersenen moet gebruiken voordat ik toverspreuken uitspreek.'

Er gingen tien of vijftien seconden stilte voorbij, waarna de Kims op een subtiele, ingetogen manier glimlachten en naar de jonge vrouw knikten.

'Je doet er verstandig aan,' zei de man, 'om niet te veel te vertrouwen op het sterkste gereedschap dat je hebt, en datgene dat mensen het meest in verwarring zal brengen. We zijn trots op je dat je tot die conclusie bent gekomen.'

Kera bloosde. Hun lof betekende veel voor haar.

Mevrouw Kim voegde eraan toe: 'Kom nu oefenen.' Ze gebaarde in de richting van het bijgebouw, waar ze een kleine *dojang* hadden opgesteld.

'Wacht,' onderbrak haar man haar. 'Eerst moet ze iets eten. Jij niet?'

Kera grinnikte. 'Ja, waarschijnlijk wel.'

★ ★ ★

James Lovecraft en moeder LeBlanc zaten in een kleine zwarte kamer op kleine zwarte stoelen voor een kleine zwarte tafel. De muur tegenover hen was een spiegel, duidelijk van de eenzijdige soort. De kamer zou ook zeker worden afgeluisterd.

De twee maakten een reeks onzinnig ogende opmerkingen tegen elkaar, waarbij ze met hun handen zwaaiden of aan hun neus krabden en halfslachtige zuchtgeluiden toevoegden. Voor een niet-ingewijde waarnemer zou het een onschuldig gesprek lijken. In feite was het hun manier om de bezweringen en gebaren te camoufleren die nodig waren om een gezamenlijke verhuilspreuk uit te spreken.